

VASTGESTELD GEBIED IN DE LANDSCHAPSATLAS

Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm

vastgesteld gebied in de landschapsatlas van 26-02-2014 tot heden

ID: 10411 URI: <https://id.erfgoed.net/aanduidingsobjecten/10411>

Besluiten

[Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm](#)

vaststellingsbesluiten: 26-02-2014 ID: 5344

Rechtsgevolgen

 Meer informatie over de rechtsgevolgen van vaststellingen vind je op [onze website](#).

Beschrijving

De Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm is vastgesteld in de landschapsatlas.

Waarden

sociaal-culturele waarde

De grote densiteit aan kerken, kapellen, kruisen en ander religieus

Provincie

Oost-Vlaanderen

Gemeente

Brakel, Zottegem, Zwalm

Deelgemeente

**Elene, Elst, Hundelgem,
Michelbeke, Munkzwalm,
Nederbrakel, Nederzwalm-**

erfgoed hebben een belangrijke lokale sociaal-culturele waarde. Ze duiden ook vaak de route van een processie, zoals daar zijn in Michelbeke en Elst. Vaak werden in de nabijheid van wegkruisen of kapellen solitaire bomen aangeplant (lindes). Het oprichten van dergelijk bomen waaraan men religieuze connotaties gaf, is een eeuwenoude traditie. De kasseiwegen die het landschap van de Vlaamse Ardennen karakteriseren (bijvoorbeeld de Paddestraat in Velzeke), bepalen het uiterlijk van wielervedstrijden in de omgeving (Ronde van Vlaanderen).

esthetische waarde

De Zwalmvallei is een zeer gaaf bewaarde riviervallei met een hoge ensemblewaarde tussen de dorpen aan de rand van de vallei, de graslanden met kleine landschapselementen in de valleien en op de hellingen. Ook het *open field* landschap in het noorden is nog erg gaaf; het open karakter hiervan is bewaard gebleven. De kleinschalige dorpen met een kerk centraal op het plein, de trage wegen naar de veldkruisen en kapelletjes aan de top van de vallei hebben een duidelijke ensemblewaarde. De delen van het bebouwd gebied zoals de kleine dorpskernen bepalen mee de esthetische waarde, evenals de landelijke bebouwing. De variatie aan landschapstypes en het bouwkundig erfgoed hebben een hoge belevingswaarde. De watermolens zijn gaaf en kenmerkend voor de Zwalmstreek en bepalen sterk de identiteit van de ankerplaats. De directe omgeving ervan heeft een hoge ruimtelijke gaafheid. Op verschillende plaatsen kan de afwisseling van akker, bos en grasland doorkruist met groene linten van hakhout, knotbomen en/of opgaande bomen bewonderd worden. Op de heuvelruggen heb je dankzij het open karakter van de akkerbouw nog talrijke weidse zichten op de Zwalmvallei en omgeving.

natuurwetenschappelijke waarde

De Zwalmvallei is een asymmetrische vallei, typisch voor de Vlaamse Ardennen. De Zwalm is de centrale waterloop in een systeem van kleine valleien met brongebieden die een karakteristieke vegetatie met zich meebrengen. De oude boskernen op de hellingen en bij deze bronnen worden gekenmerkt door een rijke ondergroei van kruiden en struiken, verwijzend naar het middelhoutbeheer. Deze hebben een hoge faunistische en floristische waarde. De vallei bestaat uit een complex van bosjes, kleine landschapselementen en graslanden met een langdurig grondgebruik als graasweide, hooiland of wisselweide. Deze graslanden hebben belangrijke natuurwetenschappelijke waarden (soortenrijke vegetatie van kruiden en grassoorten, kwelzones, bronnen, microreliëf, poelen, greppels), onder andere als foerageergebied en rustgebied voor diverse diersoorten. De holle wegen in de ankerplaats hebben een hoge natuurwetenschappelijke waarde. Als gevolg van de grote verschillen tussen de zon- en schaduwzijde van de holle weg wordt er een specifiek microklimaat gecreëerd waarbij diverse planten- en diersoorten zich handhaven. De natuurwetenschappelijke waarde van de ankerplaats wordt mede bepaald door het voorkomen van autochtone bomen die kunnen dienen als genenreservoir voor de regio. Ter hoogte van de valleiwand zijn er in de ankerplaats op verschillende locaties hellingsprocessen waargenomen. Vanuit geomorfologisch oogpunt zijn deze hellingsprocessen waardevol.

historische waarde

De ankerplaats omvat een aantal bijzondere archeologische sites. De meest gekende site is deze in Velzeke. De archeologische site A te Velzeke heeft ongetwijfeld een uniek karakter, vooral omwille van de aanwezigheid van een vroeg-Romeinse legerplaats (castrum) en de daarbij aansluitende handelskern die de kern vormt van de latere agglomeratie. Bovendien komen op deze site ook twee uitgestrekte begraafplaatsen (necropolen) voor: een uit de Hallstat-periode en uit de Gallo-Romeinse tijd. Site B omvat een groot agrarisch domein (fundus)

Hermelgem, Paulatem, Roborst, Rozebeke, Sint-Goriks-Oudenhove, Sint-Maria-Latem, Sint-Maria-Oudenhove, Strijpen, Velzeke-Ruddershove

Straat
Onbepaald

Locatie
Elst, Michelbeke, Nederbrakel (Brakel), Elene, Sint-Goriks-Oudenhove, Sint-Maria-Oudenhove, Strijpen, Velzeke-Ruddershove (Zottegem), Hundelgem, Munkzwalm, Nederzwalm-Hermelgem, Paulatem, Roborst, Rozebeke, Sint-Maria-Latem (Zwalm)

Nauwkeurigheid zone
Tot op 15m

Oppervlakte zone
23 363 415m²

Beschermingsdossiers
4.05/40000/205.1

Typologie: [agrarische landschappen](#), [beken](#), [bossen](#), [broekbossen](#), [dorpen](#), [gehuchten](#), [grachten \(infrastructuur\)](#), [graslanden](#), [grondverschuivingen](#), [grondwateruittredingen](#), [holle wegen](#), [kapellen \(klein erfgoed\)](#), [kasseiwegen](#), [kastelen \(woningen\)](#), [kerken](#), [motteheuvels](#), [open landschappen](#), [paden](#), [steilranden](#), [valleien](#), [watermolens](#)

[Inventarisatie Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm](#) (geografische inventarisatie, vaststellingen: van 02-01-2012 tot 15-06-2012)

als kern van de vicus. De baanpost in de periferie van de vicus Velzeke die bij opgravingen is gevonden, teruggaand tot de Flavische tijd (69-96), toont aan dat de vicus ooit een belangrijk regionaal wegenknooppunt was. Een deel van de gekasseide Paddestraat is gelegen op het tracé van een heerbaan.

Voor de 12de eeuw was Ruddershove een miniatuuordomein van 140 hectare. De naam doet vermoeden dat het in de 8ste of 9de eeuw gesticht is als landbouwexploitatie. Het bleef een aparte heerlijkheid (met eigen vierschaar en heerlijke kapel). Dit alles is ondertussen verdwenen maar onder andere resten van de molen, funderingen van de kerk, en dergelijke zijn nog grotendeels bewaard in de ondergrond. Deze unieke situatie betekent een uitzonderlijk archeologisch gegeven. Een ander bijzonder relict is de omwalde castrale motte in Roborst, bestaande uit een aarden ophoging met een stenen toren, confer in 1972 opgegraven funderingen van Doornikse steen. Het 11de-eeuwse relict omvat een goed bewaard opperhof met omwalling.

Het historische bodemgebruik is grotendeels nog bepalend voor het huidige landschapsbeeld (bijvoorbeeld de vroegere kouters die resulteren als open akkerland op de heuveltoppen). De vruchtbare leemgronden worden gekenmerkt door een zeer lange ontginningsgeschiedenis die al sinds de Romeinse periode sterk tot bloei komt onder andere door de inrichting van een wegennetwerk en de inplanting van boerderijen en villa's op de heuvelkammen. Een volgende ontginningsperiode vindt plaats tijdens de middeleeuwen, met de ontwikkeling van kouters op de heuvelruggen. Het open-field landschap in het noorden van de ankerplaats is hier heel goed bewaard in vergelijking met andere kouters in de regio.

Ook het bos en de graslanden in de vallei kennen sinds de 18de eeuw relatief weinig veranderingen. De graslanden in de ankerplaats worden gekenmerkt door het langdurige grondgebruik als graasweide, hooiland of wisselweide. Deze graslanden hebben een cultuurhistorische waarde, doordat ze het resultaat zijn van eenzelfde jarenlang grondgebruik. De dorpskernen van Munkzwalm, Rozebeke en Roborst gaan op oude nederzettingen terug. Historische hoeves en hoevesites, de watermolens, de kasteelsites in Roborst en Michelbeke (kasteel van Lilare) bepalen in hoofdzaak het bouwkundig erfgoed binnen de ankerplaats.

De ankerplaats telt veel trage wegen met een belangrijke historische waarde. Ze verwijzen naar historische routes of naar traditionele gebruiksfuncties (bijvoorbeeld kerkwegels). De ensembles tussen de trage wegen, klein bouwkundig erfgoed en houtig erfgoed bepalen in grote mate lokaal de identiteit en het karakter van kleinere, doch waardevolle erfgoedlocaties binnen de ankerplaats. Ze vertellen ons vaak veel over de geschiedenis van een bepaalde plaats. Oude houtige elementen in het landschap zijn vaak illustraties van oude gebruiken, historisch landgebruik of bepaalde technieken. Trage wegen getuigen van vroegere verbindingen naar en tussen dorpskernen (kerkwegels), van vroegere doorgangen voor landbouwers ('karrensporen'), van vroegere trein- en tramverbindingen (voormalige beddingen), en dergelijke.

De watermolens zijn één van de vroegste en meest tot de verbeelding sprekende getuigenissen van het nijverheidsverleden van de Zwalmvallei. De meeste watermolens doen nu dienst als toeristische trekpleister. Het Mijnwerkerspad herinnert aan de mijnwerkersgeschiedenis van Zwalm en Zottegem. Tot 1963 bracht het 'Fosttreintje' mijnwerkers van Zottegem en omstreken naar de Henegouwse steenkoolmijnen. Deze oude treinbedding vormt nu een wandel- en fietsas doorheen de vallei.

De waterkersgrachten in de Zwalmvallei zijn uniek voor Vlaanderen. Waterkers wordt sinds 1927 gekweekt in Roborst en bevoorradt door een bron in de Fonteinstraat. Dat er zuiver water in de Zwalmvallei te

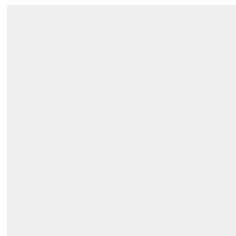
vinden is, bewijzen tevens de Top-bronnen in Nederbrakel.

ruimtelijk-structurerende waarde

De Zwalmvallei wordt gekenmerkt door een reliëfrijk en gedifferentieerd landschap waarbij bossen, graslanden, open akkergebieden, kleine landschapselementen elkaar afwisselen. Bossen komen gefragmenteerd voor, voornamelijk op de heuvelflanken, maar ook centraal in de vallei. Ze zijn ruimtebegrenzend in deze smalle, ingesneden valleien. De hoogst gelegen akkercomplexen worden gekenmerkt door een open landschapsbeeld en staan daardoor sterk in contrast met de lager gelegen Zwalmvallei. De bewoningskernen bevinden zich op de valleiwand, in de nabijheid van stromend water en vruchtbare gronden. De slagader van dit landschap vormt de Zwalm. Langsheen de Zwalm vinden we tal van molens terug die mede het landschap vorm gegeven hebben. De molens in de Zwalmvallei worden gekenmerkt door een specifieke 'molenbiotoop'. Het religieus erfgoed in het landschap vormt vaak een baken in het landschap en een oriëntatiepunt voor de mens (bijvoorbeeld kerktorens).

Aanduiding van Is de vaststelling van

Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm

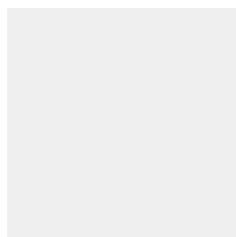
Elst, Michelbeke, Nederbrakel (Brakel), Elene, Sint-Goriks-Oudenhove, Sint-Maria-Oudenhove, Strijpen, Velzeke-Ruddershove (Zottegem), Hundelgem, Munkzwalm, Nederzwalm-Hermelgem, Paulatem, Roborst, Rozebeke, Sint-Maria-Latem (Zwalm)

Het gebied ligt ten zuidoosten van de Schelde en behoort tot de Vlaamse Ardennen. Centraal in dit gebied loopt de Zwalm, zijrivier van de Schelde, met haar valleigronden en -wanden. Zijbeken en hun valleien liggen eveneens binnen de afbakening, samen met delen van de kouters en kleinere akkercomplexen die tot hun stroomgebied behoren. Dit gebied omvat tevens de historische kernen van Nederzwalm, Roborst, Rozebeke, Ruddershove,

Velzeke, Elst en Michelbeke.

Is de omvattende vaststelling van

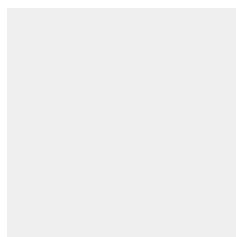
Kasteel van de Top Bronnen

Brusselsestraat 102 (Brakel)

Neoclassicistisch gebouw rond 1873 opgetrokken; in 1888 aangekocht door F. Hoebeke, oprichter van Top Bronnen. Bottelarij opgestart in 1905 en vernieuwd in de jaren 1950. Kasteel vergroot in de eerste helft van de 20ste eeuw. Ruim dubbelhuis van vijf traveeën en twee bouwlagen met oeils-de-boeuf in mansardedak. Toegang via fraai gietijzeren hek aan gecementeerde hekpijlers met siervazen.

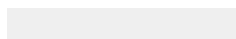
Knotlinde als hoekboom

Molenweg (Zottegem)

Bereikbaar langs een achtergelegen landbouwweg (Molenweg) staat een knotlinde. Hij staat op de grens van de achtertuin van een woning aan de Provinciebaan met de aanpalende akker en is er op traditionele wijze als hoekboom aangeplant.

Oude lindestoof als grensboom

Strijpen, Velzeke-Ruddershove (Zottegem)

Zware hakhoutstoof die langs de Molenbeek de grens markeert tussen Strijpen en Velzeke. Bovendien staat hij bij de restanten van een zware gemetselde constructie waarvan de resten in de beek nog zichtbaar zijn, mogelijks zijn dit de restanten van een stuw om water te sparen voor de stroomafwaarts gelegen, inmiddels verdwenen, watermolen. Linden werden als schaduwboom geplant bij de in hout geconstrueerde sluiswerken die anders door de nadelige invloed van het uitdrogen door de zon versneld verweren.

Je kan deze pagina citeren als:

INVENTARIS ONROEREND ERFGOED 2025: *Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm* [online], <https://id.erfgoed.net/aanduidingsobjecten/10411> (geraadpleegd op 3 oktober 2025).

Beheerder fiche: **Agentschap Onroerend Erfgoed**

Contact

Heb je een vraag of opmerking over deze fiche? [Meld het ons via het contactformulier.](#)

ERFGOEDOBJECT

Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm

landschappelijk geheel

ID: 300437 URI: <https://id.erfgoed.net/erfgoedobjecten/300437>

- Zottegem Velzeke-Ruddershove Paddestraat Beekbegeleidende beplanting langs Molenbeek zijvallei van de Zwalm
- Michelbeke Boekendries Bieststraat 44 Welkomstlinden bij hoeve
- Zottegem Velzeke-Ruddershove Ruddershovestraat Waterkersgrachten
- Brakel Elst Sint-Apolloniaplein Veldsteenbanden in parochiekerk
- Brakel Els Vissegem Glooiend reliëf met KLE's
- Brakel Nederbrakel Toepkapelstraat
- Zwalm Roborst Borstekouterstraat 60 Oud gemeentehuis en koetshuizen kasteel
- Brakel Michelbeke Bijstierstraat Verglijdingen als hellingsprocessen
- Zottegem Elst-Donikse Oudershove Steenland Steilrand met perceelsbegroeiing
- Zwalm Borstekouterstraat 55 Waterkersgrachten
- [Bekijk alle beelden in de beeldbank >](#)

Juridische gevolgen

- is aangeduid als vastgesteld gebied in de landschapsatlas [Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm](#)
- Deze vaststelling is geldig sinds 26-02-2014
- omvat de aanduiding als beschermd stads- of dorpsgezicht, intrinsiek [Dorpskern Velzeke-Ruddershove](#)
- Deze bescherming is geldig sinds 11-09-1979
- omvat de aanduiding als beschermd cultuurhistorisch landschap [Kasseiweg Paddestraat](#)

Deze bescherming is geldig sinds 02-04-1981

- omvat de aanduiding als beschermd cultuurhistorisch landschap [Parochiekerk Onze-Lieve-Vrouw: kerkhof](#)

Deze bescherming is geldig sinds 12-04-1974

- omvat de aanduiding als erfgoedlandschap [Zwalmvallei ter hoogte van de Zwalmolen](#)

Deze aanduiding is geldig sinds 11-02-2016

Beschrijving

Het gebied ligt ten zuidoosten van de Schelde en behoort tot de Vlaamse Ardennen. Ten zuiden van het gebied liggen de getuigenheuvels van de Vlaamse Ardennen.

Centraal loopt de Zwalm, zijrivier van de Schelde, met haar valleigronden en -wanden. Zijbeken en hun valleien liggen eveneens binnen de het gebied, samen met delen van de kouters en kleinere akkercomplexen die tot hun stroomgebied behoren. De afbakening omvat tevens de historische kernen van Nederzwalm, Roborst, Rozebeke, Ruddershove, Velzeke, Elst en Michelbeke.

Fysische geografie

Geologie, geomorfologie en bodem

Deze regio wordt gekenmerkt door een uitgesproken reliëfverschillen, welke mede de waarden van het landschap bepalen.

Voor de verklaring van de opbouw van het huidige landschap van de Zwalmvallei moeten we terug gaan tot het tertiair. Gedurende deze periode wordt het gebied regelmatig overspoeld door verschillende transgressies met als laatste de Diestiaanzee. Afwisselend worden gedurende deze transgressies klei- en zandlagen afgezet.

Tijdens de laatste ijstijd (weichsel) wordt niveo-eolisch materiaal (löss) aangevoerd. Op de heuveltoppen werd plaatselijk een vrij dik en vruchtbaar leempakket afgezet. Op de hellingen, of de valleiwanden, zijn de afzettingen dunner. Zowel de heuveltoppen als de hellingen zijn onderhevig aan erosie die nu nog in min of meerdere mate doorgaat. In de valleien werd dit meegevoerde materiaal afgezet (colluvium).

De erosie gaat al een miljoen jaar zijn gang en heeft een smal ingesneden dal gevormd. De noordelijke valleiflank verheft zich opmerkelijk vlugger dan de zuidelijke flank, die zachtjes in de alluviale vlakte overgaat. De noordoostelijke hellingen op hun beurt zijn opmerkelijk steiler dan de zuidwestelijke hellingen. Deze asymmetrie vindt zijn oorsprong in de ijstijden. Op de valleiflanken ten noorden en ten oosten van de rivier smolt de sneeuw vaker weg dan op deze ten westen en ten zuiden. Hierdoor konden de afvlakkende erosieprocessen, geactiveerd door de afstroming van smeltwater en door de vorst-dooicyclus, langer inwerken op de westelijke en zuidelijke hellingen. Deze hellingen vervlakken bijgevolg sneller dan de noordelijke en oostelijke hellingen. Bovendien wordt de waterloop door de afzetting van geërodeerd materiaal van de zuidelijke en westelijke hellingen steeds meer naar het oosten geduwd, wat de steilere noordoostelijke helling nog eens extra ondermijnde.

Provincie

Oost-Vlaanderen

Gemeente

Brakel, Zottegem, Zwalm

Deelgemeente

Elene, Elst, Hundelgem, Michelbeke, Munkzwalm, Nederbrakel, Nederzwalm-Hermelgem, Paulatem, Roborst, Rozebeke, Sint-Goriks-Oudenhove, Sint-Maria-Latem, Sint-Maria-Oudenhove, Strijpen, Velzeke-Ruddershove

Straat

Onbepaald

Locatie

Elst, Michelbeke, Nederbrakel (Brakel), Elene, Sint-Goriks-Oudenhove, Sint-Maria-Oudenhove, Strijpen, Velzeke-Ruddershove (Zottegem), Hundelgem, Munkzwalm, Nederzwalm-Hermelgem, Paulatem, Roborst, Rozebeke, Sint-Maria-Latem (Zwalm)

Nauwkeurigheid zone

Tot op 15m

Oppervlakte zone

23 362 965m²

Bewaringstoestand

Bewaard

Erfgoedwaarde

Aanwezig

Typologie: [agrarische landschappen](#), [beken](#), [bossen](#), [broekbossen](#), [dorpen](#), [gehuchten](#), [grachten](#), [\(infrastructuur\)](#), [graslanden](#).

Door het erosieproces werden vrij diepe valleien uitgeschuurd, waardoor het tertiaire materiaal lokaal in de steile valleiflanken dagzoomt. Op locaties waar afwisselend ondoorlatende en doorlatende lagen worden aangesneden, ontstaan er bronniveaus. Onder andere op de gronden waar de ondoorlatende (klei)laag dagzoomt, bevinden zich een aantal bronzones. De noordelijke en oostelijke flanken van de asymmetrische vallei worden onderbroken door enkele relatief korte zijbeken. Deze gebieden met terugschrijdende erosie zijn interessant omwille van de fysische verscheidenheid. De verschillende bronnen zijn gelegen in bronamfitheaters en hebben vaak een erosief karakter.

In de vallei zijn heel wat gebieden onderhevig aan kwel ten gevolge van een onderliggende, zwaar ondoorlatende kleilaag (Formatie van Kortrijk). Zo onder meer het hele gebied te Brakel tussen Heiveld en Sint-Jansveld, langs beide zijden van de Zwalm.

In het gebied vinden soms hellingsprocessen, zoals grondverschuivingen of 'verglijdingen', plaats. De verschuivingen ontstaan steeds op een steile helling waar een (kleiige) zandlaag op een ondoorlaatbare kleilaag rust. Vooral na een langdurige regenperiode kan het zand afschuiven op de onderliggende klei die een glijlaag vormt. Dit fenomeen doet zich frequenter voor wanneer de zandlaag glauconietkorreltjes bevat. Dit mineraal kan immers enorm opzwellen als het nat wordt. De verschuivingen zijn een typisch geomorfologisch fenomeen voor de Vlaamse Ardennen want hier vinden we én steile hellingen, én aardlagen die veel glauconiet bevatten, én heel wat grondwaterlagen om dit mineraal te doen opzwellen. Ten gevolge van deze verglijdingen op de steile hellingen ontstaan onregelmatige 'trapvormige' hellingen.

In de Zwalmvallei komen er op verschillende locaties steilranden voor. Deze zijn door toedoen van de mens ontstaan. Om krachten te sparen werd de landbouwgrond op de steile hellingen indertijd parallel aan de hoogtelijnen bewerkt. Hierbij werd bij het ploegen de aarde vooral naar omlaag gegooid en schoof de hogerop liggende aarde dus de helling naar beneden. Bovendien lieten de landbouwers destijds tussen de steile akkerpercelen een strook grond onbewerkt. Om het afspoelen te verhinderen, werden deze 'vage' gronden frequent aangeplant met struiken. Wanneer dan toch materiaal erodeerde, hoopte het zich op net boven de struikengordel. Beide ingrepen hebben er in de loop van de eeuwen toe geleid dat de akkers minder steil werden en dat er tussen de akkers steilranden ontstonden.

Bij overstromingen van de Zwalm werd in de vallei ook materiaal afgezet (alluvium). Als de rivier buiten haar oevers treedt, worden eerst de zwaarste deeltjes (zand) afgezet. Deze zandige ophogingen noemen we de oeverwallen. Dit proces herhaalt zich bij iedere overstroming en op lange termijn wordt de oeverwal steeds hoger en breder en vormt zo een natuurlijke verhoging van zandig sediment. De lichtere kleideeltjes bezinken verder van de rivier af en vormt de zogenaamde komgronden. De Zwalm heeft oeverwallen tussen de Kasteelstraat (Brakel) en de Berendries (Michelbeke) en in de Bruul. Op de tussenliggende stukken heeft de Zwalm natuurlijke steile oevers van soms meer dan één meter hoog.

Hydrografie

Het hydrografische Zwalmbekken bevindt zich in het interfluvium van de Schelde en de Dender en behoort tot het stroomgebied van de Boven-Schelde.

De Zwalm heeft een grillig patroon dat ontstaat uit de samenloop van een waaivormig bronbekken. De bovenloop is samengesteld uit acht beken. Ter hoogte van Nederbrakel convergeren deze beken in één vallei, de vallei van de Zwalmbeek. De loop van de Zwalm is vervolgens

[grondverschuivingen](#), [grondwateruittredingen](#), [holle wegen](#), [kapellen \(klein erfgoed\)](#), [kasseiwegen](#), [kastelen \(woningen\)](#), [kerken](#), [motteheuvels](#), [open landschappen](#), [paden](#), [steilranden](#), [valleien](#), [watermolens](#)

[Inventarisatie ankerplaatsen Landschapsatlas 2001](#)

(inventarisatie: van 01-11-2000 tot 28-02-2001)

[Inventarisatie Zwalmvallei tussen Nederbrakel en Nederzwalm](#) (geografische inventarisatie, vaststellingen: van 02-01-2012 tot 15-06-2012)

consequent tot voor de kouterrug van Velzeke waar hij westwaarts afbuigt naar de Schelde en vervolgens een subsequent verloop heeft.

De bronnen van de bovenloop van de Zwalmbeek ontspringen hoog (+120m à +110m TAW) op de Bartonianaankleilaag van de beboste noordhelling van de hoge heuvelkam Kluisberg-Livierenbos, meer bepaald in het Brakelbos en het Bois de la Louvière (Livierenbos).

Grof geschetst ligt het bekken ten noorden van de beboste heuvels van Flobecq en strekt het zich uit tot over Nederbrakel en Zottegem in het oosten en tot Oudenaarde en de Schelde ten westen. De Zwalm mondt uit in de Boven-Schelde te Nederzwalm en Welden. De lengte van de hoofdstroom bedraagt circa 19 km.

Het verval van de Zwalm is 1,5m/km. Men heeft van dit verval nuttig gebruik gemaakt voor het bouwen van watermolens. Op de Zwalm zijn door de VMM vier automatische klepstuwen geplaatst die operationeel zijn sinds 1981, namelijk aan de Terbiestmolen, de IJzerkotmolen, de Zwalmolen en de Bostmolen. Deze stuwen hebben tot doel de vroeger regelmatig voorkomende overstromingen tegen te gaan.

Vegetatie

De overgang tussen waterloop, de vallei en valleirand is rijk aan gradiënten. Op de steile flanken (vaak rond de bronzones) en in de valleien (rivier- of beekbegeleidend of op de valleiovergang) vinden we zeer waardevolle maar gefragmenteerde oud-boscomplexen met een karakteristieke flora en fauna (waaronder een uitgesproken voorjaarsflora). Aansluitend op deze boscomplexen komen waardevolle grasland-, ruigte- en mantel-zoomvegetaties voor. Populierenbossen komen op vele locaties in de Zwalmvallei voor. Natte hooilanden komen voornamelijk ter hoogte van de middenloop voor (de vallei is daar breder dan in de benedenloop).

Het volledige stroomgebied van de Zwalm is van belang voor de migratie en behoud van populaties van Europees en gewestelijk beschermde soorten (beekprik, rivierdonderpad, beekforel, gewone bronlibel, beekloper, vuursalamander).

Er bevinden zich drie grote reservaatkernen in dit gebied: het Vossenhol, de Boterhoek en het Jansveld. De Boterhoek ligt op het grondgebied van Michelbeke (Zwalm). Het is een verzameling van afzonderlijke perceeltjes, vooral vochtige hooilanden. Deze hooilandjes worden afgewisseld met vochtige bossen met een rijke voorjaarsflora. Ook het Jansveld is een combinatie van bosjes en drassige weilanden. In de twee grootste weiden wordt beheer uitgevoerd in functie van de lente- en zomerbloei (geen bemesting, maaien en hooien na bloei en zaadzetting). Het Vossenhol en het Kloosterbos liggen op het grondgebied van Sint-Maria-Oudenhove. Het Vossenhol is een reservaat met voedselarm grasland en hakhoutbos met onder andere sporkehout, berk, linde, zomereik en gewone es. In dit kleine reservaat vinden we een uitzonderlijke situatie: een dikke rijke leemlaag, maar niettemin weinig bemeste graslanden met een uitzonderlijke bloemenrijkdom (valse salie, mannetjesereprijs, gevlekte orchis,...) Aansluitend aan het Vossenhol bevindt zich het Kloosterbos. Het is een lang en smal bos op een noordwest gerichte helling (zandleem en kleigrond, met bronvorming). Oorspronkelijk was dit een waardevol eiken-beukenbos, maar helaas werden die grotendeels vervangen door populier, waardoor de oorspronkelijke bronvegetatie (onder andere goudveil) verdrongen wordt door brandnetel. Er zijn drie zones te onderscheiden: het zuidelijke deel is nog een restant van het vroegere eiken-beukenbos, waar de beuken nu de bovenhand krijgen en stilaan de eiken verdringen. Het centrale deel is een jong populierenbestand en in het noordelijke deel wordt het oudere populierenbestand geleidelijk vervangen met zomereik, linde en

gewone es.

Kasteeldomeinen en parken zijn belangrijke groene entiteiten. Een aantal beekvalleien, zoals de Munkbosbeek en de Ossebeek zijn structuurbepalend voor de natuurlijke structuur van deze regio.

Cultuurhistorie

Archeologie

Binnen het gebied werden archeologische vondsten aangetroffen uit de steentijd, de Gallo-Romeinse tijd en de middeleeuwen. Gezien het soms losse vondsten betreft, kunnen we niet altijd spreken van archeologische sites. De aanwezigheid van archeologisch materiaal duidt echter op menselijke activiteiten. De archeologische gegevens zijn ontleent aan de CAI (Centraal Archeologische Inventaris). Mogelijke lacunes in de archeologische gegevens kunnen aanwezig zijn, doordat bepaalde zones nog niet werden geïnventariseerd.

Neolithicum

Bodemvondsten binnen het gebied wijzen op vroege bewoningsvormen vanaf het nieuwe steentijdperk, het neolithicum (5000 – 2100 voor Christus). In Nederzwalm vond men in 1986 tijdens veldprospectie gepolijste silexbijltjes en pijlpunten, wat echter nog niet wijst op een vroege sedentaire bewoning. De mensen waren toen nog jagers en voedselverzamelaars en hadden geen vaste standplaats. Vanaf het midden-neolithicum lijkt het zuidelijke deel van Oost-Vlaanderen, met het verschijnen van de Michelsbergcultuur, verregaand geneolithiseerd.

Bronstijd

In ruimer geografisch perspectief ontplooiden zich in de bronstijd (2100 – 750 voor Christus) handelsbetrekkingen over heel Europa. Bij gebrek aan degelijke landwegen zal de Schelde wellicht een belangrijke rol hebben gespeeld als transportweg. In de Vlaamse Ardennen werd tot op heden slechts heel weinig materiële vondsten uit de bronstijd aangetroffen. Toch is er binnen het gebied in Velzeke, ter hoogte van de Molenweg-Wijngaardshaag een vlakgraf gevonden met vijf urnegraven, daterend uit de bronstijd.

Ijzertijd

De geleidelijke overgang van de brons- naar de ijzertijd (750 – 50 voor Christus) hangt samen met de invasie van Keltische volkeren uit Zuid-Duitsland. De schaars aangetroffen archeologica van de ijzertijd hebben vooral betrekking op grafvelden. Binnen het gebied zijn al enkele vondsten uit de ijzertijd geregistreerd. In Velzeke in de Paddestraat werd een vlakgraf ontdekt waarrond aardewerk, beenderresten en 41 incineratiegraven (waarvan 29 urnegraven) lagen. Wat verderop, aan de Molenweg, zijn ook twee kuilen aangetroffen. Deze vondsten duiden op de aanwezigheid van een embryonale woonkern uit de late-ijzertijd.

Gallo-Romeinse periode

Het gebied wint vooral aan belang in de Gallo-Romeinse periode (50 voor Christus– 406 na Christus). De Belgische Galliërs werden tijdens de militaire veroveringstochten van Caesar (57-51 voor Christus) onderworpen en nadien geleidelijk geromaniseerd. De regio ten oosten van de Schelde noemde voortaan de civitas Nerviorum, een onderdeel van de provincie Gallia Belgica met Bavai als administratief centrum.

Al in de aanvangsfase van de Romeinse kolonisatie waren de Vlaamse Ardennen degelijk ontsloten door een wegennet. Deze tracés werden oorspronkelijk aangelegd ten behoeve van het leger, en dit zowel voor troepenbewegingen als voor de logistieke ondersteuning (onder andere bevoorrading). Vanaf het midden van de eerste eeuw deden deze

militaire wegen vooral dienst als handelswegen en transportaders voor allerlei producten en grondstoffen. Velzeke lag op een niet onbelangrijk knooppunt van twee Romeinse wegen. Bij een systematisch onderzoek van de weg Blicquy-Velzeke, die grotendeels onder bestaand wegtracé ligt, kon het historisch verloop ervan gereconstrueerd worden en de opbouw plaatselijk onderzocht worden. Ook op de Paddestraat werd een archeologisch onderzoek uitgevoerd. Daaruit bleek dat het tracé deel uitmaakte van de baan van Boulogne-sur-Mer naar Tongeren. De terrasvormige aanleg verwijst wel naar een voor-Romeins karakter van dit tracé.

Intensief archeologisch onderzoek gedurende decennia toonde aan dat er zich in de vroeg-Romeinse tijd in Velzeke een legerplaats bevond met een defensief systeem bestaande uit spitsgrachten, een aarden wal en een houten palissade. Hoogstwaarschijnlijk werd het opgericht ten tijde van keizer Augustus. Deze legerplaats bevond zich op de zuidwestelijke rand van een plateau tussen de vallei van de Molenbeek en de Passemarebeek. In Velzeke bestond tijdens de Romeinse tijd een belangrijk legerkamp (castrum). Het was ongeveer 5 ha groot en lag ten noordwesten van de huidige dorpskom, in de buurt van de kruising van de Romeinse tracés Blicquy-Velzeke en Bavai-Gent en boven op de smalle waterscheidingkam tussen de beekdalen van de Passemarebeek en de Molenbeek. De weg heeft het langwerpige karakter van de vicus mee bepaald en was van cruciaal belang voor de ontwikkeling en de bloei van de handelsnederzetting. Het castrum verloor weliswaar vrij snel zijn militaire functie en werd een Gallo-Romeinse nederzetting (vicus) met verschillende zelfstandige boerderijen (villae) en zelfs met twee heiligdommen. Opgravingen resulteerden in een open bebouwing langs een kwadratisch stratenpatroon. Het inheemse, houten vakwerkhuis werd aan het einde van de 1ste eeuw vervangen door stenen woningen uit streekelijke bouwmaterialen. Drie eeuwen lang was het bescheiden Velzeke dé voornaamste nederzetting in het interfluvium tussen de Schelde en de Dender.

In de regio van de Vlaamse Ardennen lagen drie belangrijke nederzettingen (vici): Velzeke, Kruishoutem en Melden. De Gallo-Romeinse en Frankische perioden, even wel met tussenperiodes van duidelijke bosregeneratie, zijn beiden ingrijpend geweest voor de ontwikkeling van het landschap.

Verspreid binnen het gebied zijn er talrijke concentraties van Romeinse vondsten (bouw materiaal, keramiek, ...) die verwijzen naar agrarische bedrijven die hier naar Romeins model werden gebouwd. Zij legden zich toe op graanproductie en veeteelt. Tot nog toe werden er in Zuid-Oost-Vlaanderen een tweehonderdtal in kaart gebracht, 14 daarvan vallen binnen de afbakening van dit gebied.

Middeleeuwen

Het verval van de Gallo-Romeinse beschaving gaat gepaard met de invallen van de Franken en luidt de middeleeuwen (5de-15de eeuw) in. Sporen van deze periode zijn heel schaars. Vooral grafvelden werden er teruggevonden. Opvallende gegevens zijn de verscheidene relikten in Ruddershove. Voor de 12de eeuw was Ruddershove een miniatuurdomein van niet meer dan 140 ha. De naam doet vermoeden dat het in de 9de of 10de eeuw gesticht is als landbouwexploitatie. Het